

Kapitola čtvrtá

Následujících pár dní proběhlo bez významnějších událostí, a přesto se pořád něco dělo. Jeden den nám dělali fyzické testy, hned nato si nás měřili pro nové dresy. Po každém takovém dopoledni jsem šla do práce, kde na mě Mark dotíral, jestli už jsem mu sehnala Kultiho podpis. Potom jsem každý večer cvičila jógu nebo šla plavat nebo jsem trochu posilovala s činkami, záleželo na tom, jak moc jsem byla unavená. Nakonec jsem dorazila domů a buď mluvila po telefonu s tátou, nebo jsem si pustila televizi.

Všichni chtěli vědět, jaký Reiner Kulti je, a já jim neměla co říct. Ať už jsme s týmem dělali cokoli, vždycky jen přišel, stoupl si do nějakého kouta a mlčky nás sledoval. S nikým se moc nebavil. Nedělal prakticky *nic*.

Takže... to bylo pro všechny, kdo se ptali, dost zklamání.

V hloubi duše jsem přemítala, jak to, že se na tu jeho apatickou mrtvolu ještě nesnesli supi. Kdyby měl někdy hluboko do kapsy, mohl si klidně jít vydělávat jako živá socha, jeden z těch týpků, co se napatlali šedou barvou a postávali na Times Square, kde vybírali drobné od turistů za to, že se s nimi vyfotí. Tak špatné to s ním bylo.

Ale o té pekelné tiskovce se nikdo nezmínil, nikdo už se neptal na tu záležitost s Kultim a mým bratrem, ani nedotírali, jestli se hodlám vrátit do reprezentace. Když se to vezme kolem a kolem, neměla jsem si vlastně na co stěžovat. Mohla jsem se chovat jako normální lidská bytost, která má svou důstojnost, a ne jako koktající blbeček,

který byl před deseti lety do toho muže, o kterém teď všichni mluvili, beznadějně zabouchnutý.

Takže, na co že jsem si to stěžovala?

* * *

Ráno před týmovým focením se ke mně přitočil jeden z novinářů. Mělo mi být jasné, jak ten rozhovor asi proběhne, už když mě oslovil: „Sálome.“ A navzdory tomu, že jsem mu výslovnost okamžitě oprávněně řekla, říkal moje jméno dál špatně. Což jsem zas tak moc neřešila, byla jsem zvyklá, že moje křestní jméno pořád někdo przní. Stávalo se to běžně.

Sálome. Salom. Salomí. Salám. Salamandr. Salmonela. Selma. Saul. Sally. Samantha.

Nebo v případě mého bratra: Trubka.

A v případě mé mladší sestry: Kráva.

Každopádně, když někdo dál mrší vaše jméno, i když ho na správnou výslovnost upozorníte, je to znamení. V tomhle případě to znamenalo, že jsem si měla hned všimnout, jaký je ten chlap pitomec.

Pokoušela jsem se ho setřást. Obvykle se mi podařilo novinářům vysmeknout a odplížit se pryč, jenže poslední dobou jich tu bylo tolik, že už to nešlo. Jakmile jsem na hřišti, kde jsme se s týmem měli fotit, zahlédla televizní reportéry a novináře s foťáky, můj žaludek udělal kotrmelec. Vůbec mi nevadilo producírovat se kolem kohokoli jen ve sportovní podprsence nebo hrát fotbal před tisíci lidmi, ale jakmile se někde poblíž zjevil objektiv, když jsem zrovna dělala něco jiného...

Ne. Ne, ne, ne.

Takže hned jak jsem je zmerčila, změnila jsem směr a snažila se je co největším obloukem obejít. Jen ať si najdou nějakou jinou oběť. Jedna ze skupinek se vrhla na naši ostřílenou kapitánku Grace. Díky Bohu. Druhá novinářská parta odchytila Harlow a mně spadl kámen ze srdce.